

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntyavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

El meu amic Quim

Se m'ha mort un amic entranyable: Joaquim Ferrer, una persona culta, sensible i compromesa. El vaig conèixer al cap de poc temps que la revista *Canigó* s'instal·lés a Barcelona. Ens va donar el seu suport sempre.

El vaig admirar en diferents camps: com a escriptor amb obres tan admirables com *Layret*, *El primer primer de maig a Catalunya* o *La vaga del Harry Walker de Barcelona*, entre moltes d'altres, on demostrava la seva preocupació per la qüestió social. El vaig admirar moltíssim com a conseller de Cultura, pel llegat que va deixar, per la seva teoria del "desplegament cultural" i per les moltes iniciatives que va ser capaç de portar a terme. Recordo que quan va deixar el càrrec vaig escriure un article sobre ell que es titulava *Un polític honrat*. I també per ser un dels fundadors del Reagrupament Socialista i Democràtic, amb Josep Pallach al capdavant.

Diuen que quan som morts, continuem vivint si algú pensa en nosaltres. Joaquim Ferrer és doncs ben viu, amb tantes persones estimant-lo

Repasso la seva vida i sempre hi trobo inquietud social, i també creences religioses. La seva carrera política és molt ampla i molt variada: diputat al Congrés espanyol, i més tard senador, i també diputat al Parlament de Catalunya, a més de múltiples ocupacions.

Ell i la seva dona, la també admirable Rosa Domènech, estaven entre els nostres millors amics, de Xavier Dalfó i jo mateixa. Va morir exactament un mes després de la mort del meu marit. La Rosa ha estat sempre una especialista en els estudis socials i en treball social, a prop sempre dels més desvalguts. Quan Joaquim va entrar a Convergència, Rosa era socialista. No és exemplar que essent de dos partits rivals convisquessin amb tanta harmonia?

Però el que més admirava de tot és la bondat i el sentit comú, sense oblidar el seu catalanisme de pedra picada. Joaquim Ferrer sempre serà per a mi l'amic i mai no l'oblidaré. Diuen que quan som morts, continuem vivint si algú pensa en nosaltres. Joaquim Ferrer és doncs ben viu, amb tantes persones estimant-lo. Això sí que és un mèrit enorme i innegable.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Despatx al carrer

En Carles Duarte em porta a dinar, com altres vegades, al restaurant Lázaro del carrer d'Aribau. M'explica, i em dona permís per informar-los-en, que deixa la direcció de la Fundació Carulla, on ha fet tanta feina. A l'empresa Carulla de l'Avecrem, la que subvencionava la fundació, hi ha canvi generacional i ell vol donar pas a un relleu, que ja s'ha trobat. Tot pactat, tot civilitzat. En Duarte és un home elegant, i no ho dic només pel barret que porta a l'hivern i els corbats que es lliga al coll en qualsevol temporada i que semblen els amplificadors de la seva veu de tenor. Al Lázaro sempre m'hi trobo en Josep M. Espinàs i la Isabel Martí parlant amb autors de La Campana; en Jordi Llovet, que dina en una altra taula; en Llàtzer Moix, que llegeix en una altra, i en Francesc Sanuy i la seva colla de conspiradors, que ocupen un reservat a la vista de tothom. Avui no hi ha ningú d'aquests. En canvi, a la taula de l'Espinàs saludo la seva dona, la Lina Luján, simpàtica com sempre. Jo al Lázaro procuro escurar els plats per si contenen el secret de l'erudició i el pensament dispar

“Seus a la taula exterior d'un bar i tot de coneguts hi passen pel davant

en convivència. En Duarte m'explica que se'n va a dirigir el CIC, la institució de la qual depenen les escoles Thau, Virtèlia i Elisava. Joan Triadú, fundador de Thau, estaria content. També deixa el Conca, després de cinc anys. Carles, que ho deixes tot? M'enumera els llocs per on es belluga, i em descompto. Un dia em va dir que a la nit no dormia. Vaig pensar que era per fer lloc a tantes ocupacions i va resultar que de nit en Carles observa les estrelles. M'ha de deixar perquè l'esperen als llocs on sempre l'esperen, i em trobo al carrer amb una hora i mitja per omplir abans d'anar a una altra cita.

Decideixo asseure'm en un bar de la vorera en principi menys estimulants del carrer Rosselló. Tinc per llegir l'últim llibre d'en Jordi Amat i dos de poesia que en Duarte, que també és poeta, m'ha regalat. No en puc obrir cap. Passa el gestor cultural, escriptor i patidor de l'Espanyol Xavier Fina i s'asseu amb mi per parlar una estona. Quan se n'ha anat, passa en Lluís Reales, entrevistador de BTV, i també canviem impressions, aquesta vegada a peu dret. Veig uns cabells albins i uns anells que avancen, i és la periodista Núria Ribó. La saludo però em sembla que no em veu perquè parla per mòbil. Passa en Josep Maria Alemany, amic de sempre. S'asseu per explicar-me que la seva filla viu molt a prop i per xerrotejar de les coses que ens ocupen sempre que ens trobem. Allò no sembla la taula d'un bar. Sembla una consulta on va entrant i sortint gent. I jo que pago quota a l'Ateneu per matar-hi les hores mortes i trobar amb qui parlar... Amb un cafè i una aigua a la intempèrie, després d'haver dinat en bona companyia, tinc els interlocutors que vull. Barcelona té això.